

Kurdi Imre versei elé

Amikor a vers a papír vakító pusztaságának vonzóerejéből kék csontszárnyaival kitör, diabolikus sugárzásának záporában a létezés pillanatain egy valóságon túli valóság villámjeleit láthatjuk. Ezek az időn átnyilalló ragyogások a tárgyak és jelenségek megpáncélosodott jelentéseit szétroncsolják, új értelme kezdődik a láncingétől megszabadított csöndnek, a kifaggathatatlan könnyecseppeknek, a mélységek és magasságok vallomásának: a visszavonhatatlan világnak.

Kurdi Imre álomszerű versei jelenlétvesztésünk valószínűtlenül finom rajzai. Soraiból egy hideg üvegstélyhoz hasonló világ kimondhatatlan magánya villan elénk, suhogó hóesések és záporok szomorúsága, a szeretet alázatának és félelmeinek szótára, a mélységek és magasságok új értelme.

Eredeti tehetsége nyilvánvaló. Elháríthatatlan érvényű, jellegzetes intellektuális lírát teremt, verseinek stílusjegyein talán csak Paul Celan különös fényű költészetének sugarai észlelhetők.

Szeretettel ajánlom Őt az olvasóknak, s kérem, segítsék pályáját figyelmükkel, hogy költői talentumának ereje és hite ne hervadjon el!

BARI KÁROLY

KURDI IMRE

Falevelek hűvösét

*falevelek hűvösét
mint ha
félig még álomban állsz —*

*de hát
miféle el nem
mozdulás
nézd csak
akár
barna nagy-
kabát
mint ha
félig még hajad
szálai között —*

ott állsz

Arcangelo és a város

*beröpül a villanyvilágított
nyírfaleveleken át
denevérszárnyon talán bizonyára
félíg részegen majd
rekedt hangon társalkodni kezd a stukkók
hibátlan ívén egyensúlyozó
angyalokkal lánc lánc eszterlánc
pillanatra
ablakpárkányomra száll
megkötni a cipőfűzőjét meg
odaköszönni képmásának mely
a szemközti tűzfalak álmélkodó
velencei tükreiben pendülve
éppen összetört dehát
ilyen a szerencsém mondja
azzal előhúzza a hónaljából
hegedűjét szonátákat játszik kornyikál
36,2
számár mind a 2*

Utóirat

*9 óra 17 perckor Leonce kilépett a lépcsőház ajtaján. Átvágott az összecsomó-
zott utcákon, jól ismerte az ilyen reggeleket. Lenát a járdaszegélyen ülve találta.
Szerette volna megcsókolni, de nem merte. Azt mondta: Kezit csókolom. Lena
kényszeredetten ránevetett, aztán megkérdezte: Ugye, te jól ismered az ilyen regge-
leket? Lena most azt kérdezte, mennyi az idő. Leonce órája 9 óra 23 percet muta-
tott. Megmondta. Lenának mennie kellett. Azt mondta: Mennem kell. Leonce el-
mosolyodott, leült a járdaszegélyre.*

A szoba

*Képzeld el egy furcsa szobát, egyik végében ablakkal. Lena az ablaknál áll, csak
a sziluettjét látni. Leonce szemközt, egy padon ül. Lena nevet. Időnként hátra for-
dul, Leoncera néz, de talán nem is veszi észre. Leonce fél, persze lehet, hogy csak
szégyenkezik.*

A szobában, nem tudni, miért, esik a hó.

Csak a reggel partján

*Csak a reggel partján
ácsorgó házakat
eső eső rámcSORog
járda pillanat*

*verődök csak verődök
mint a gerleszárny
elhullajtja színeit
szárnyrakelt hazám*

Fekete, kék

*Ágak.
Nyugtalan ágközök
hóésésben.*

Fekete ágak.

*A tárgyak levetkőznek.
Levetik testüket is.*

*Hajad
csonkjai furcsa
vonalak,
fekete ágak,*

*hó
felfeslő rétegei.*

*Fekete.
Kék.*

Kertek

*Ágaikhoz verődünk
időnként
a fák
haldokolni látszanak.*

*Látod
ez az arcom
és ez
a kezem.*

.....

*Csuklód
hajad talán*

*ismerem az utcákat
kutya- és macskateteimet.*

*Kabátod fekete
mint a hó.*